

Nemohl se dočkat, až ji obejmě a políbí. Tahle touha byla silnější než strach z Boha a všech svatých.

Znovu se nadechl a uklidnil se.

Musel uznat, že Rebeka má vážně smysl pro drama.

Vstoupil na hřbitov.

Boty mu začvachtaly v blátě.

Ve tmě viděl matně. Kráčel kolem hrobů vyrůstajících ze země, z nichž čas už dávno vyžral jména. Ohlodal je na kost. Po lidech zbyl jen prach, žádná jména. Dokonce ani roky, z nichž by se dalo zjistit, jak dlouho tady už leží.

Nad tím vším stál kostel připomínající královskou korunu. Za zvuků bláta pod nohama a dešťových kapek dopadajících na nedalekou zeď pokračoval v cestě.

Hledal Rebeku.

Čekal, ze kterého koutu na něj vykoukne.

Byl nedočkavý.

Těšil se na to, až si spolu popovídají a všechno si vysvětlí.

Po tom, co se stalo naposledy, už v mnohé nedoufal.

Byl rád, že bude zase s ní.

Pod nohama mu zapraskala větev.

„Do háje,“ zaklel nahlas.

Najednou strnul a zaposlouchal se do ticha.

Měl pocit, jako kdyby kromě deště a štěkání psů někde v dálce zaslechl kroky.

Otočil se.

Z místa, kde do sebe zarůstaly dva smrky připomínající do sebe zaklesnuté milence, vycházela postava.

„Miláčku,“ vydechl.

Dopadalo na ni světlo měsíce.

Napřed spatřil paži schovanou v tmavé bundě, kterou prodlužovala pistole. Poznal v ní starého Walthera PPK, kterým rádi stříleli němečtí vojáci.

Rozbušilo se mu srdce.

Hleděl do černé hlavně pistole.

Do té obrovské černé díry, která znamenala smrt a zatracení.

Přes hledí se podíval do očí naproti sobě.

Byly plné neklidu, zmatku a bolesti.

„Proč?“ vydechl.

Odpovědi se nedočkal.

Ruka svírající pistoli se roztrásla jako při třesavce.

„Nedělej to.“ Adam udělal krok dopředu. „Vyřešíme to spolu.“

Natáhl ruku před sebe ve snaze zmocnit se zbraně.

V očích zahlédl úlevu.

Oddechl si.

Věřil, že to dobře dopadne.

Promluví si spolu a vyřeší to.

Vždycky se snažil upřednostnit domluvu před násilím.

„Probereme, co tě žere,“ nadechl se. „Vyřešíme to. Vždycky se dá všechno vyřešit.“

Teď by si dal cigaretu.

Žádnou u sebe ale neměl.

Natáhl ruku po pistoli, aby ji převzal.

Aby získal nad situací kontrolu.

„Dej mi tu zbraň,“ požádal.

Další pohled do těch očí. Znal je. A zároveň vlastně neznal. Tyhle ho nemilovaly. Tyhle ho nenáviděly. A chtěly mu to dát sežrat. Chtěly, aby trpěl. Aby zaplatil. Ale za co? Nic přece neprovedl.

Jen miloval.

Poprvé v životě někoho doopravdy miloval.

Na tom přece nebylo nic špatného.

Nebo snad ano?

Oči už nebyly vyděšené.

Byly odhodlané.

Jako oči vlka, který chce zakousnout svou oběť.

Ruka najednou byla sebejistá. Pevně sevřela pistoli.

„Ne... ne...“ začal prosit.

Smrtící výstřel zazněl do tmy.